

UPUTSTVO ZA
USPOSTAVLJANJE
ZDRAVE DRŽAVE

Miroljub Petrović
Uputstvo za uspostavljanje
zdrave države

Izdavač:
Centar za prirodnjačke studije
www.creation6days.com

www.miroljubpetrovic.com

Miroljub Petrović

**Uputstvo za
uspostavljanje
zdrave države**

Petrovac, 2023

Sadržaj

Predgovor	7
Zakoni zdrave države (teokratije)	15
- Sistem odlučivanja	17
- Zakoni ekonomije	21
- Bračni zakoni	43
- Zdravstveni zakoni	46
- Zakoni higijene	50
- Kulturni zakoni	51
- Zakoni o medijima	53
- Zakoni za najteža krivična dela	55
- Državna predstavništva	57
- Zakoni o obrazovanju	58
- Briga o starim i ugroženim licima . . .	59
- Zdravstvena zaštita	61
- Pravosudni sistem	62
- Policija u zdravoj državi	63
- Vojska u zdravoj državi	64
- Granična služba	65
Zaključne reči	66

Predgovor

Vredi pisati knjige i snimati videe o zdravim i moralnim vrednostima zbog one minorne manjine koja se interesuje za to. Praksa je pokazala da se velika većina ljudi okreće dobrim stvarima tek kada ih zadesi neka nevolja. I zbog njih vredi pisati knjige i snimati videe o dobrim stvarima.

Kao što postoje lakše i teže bolesti koje pogađaju pojedince zbog nepoštovanja zakona zdravlja, tako postoje lakše i teže bolesti koje pogađaju države u kojima se nemoralno i destruktivno živi, zbog loših zakona u državi.

Postoje tri vrste bolesti koje pogađaju države koje primenjuju nemoralne i destruktivne zakone:

1) okupacija je najblaži oblik bolesti jedne države

2) rat je teži oblik bolesti jedne države

3) natprirodno uništenje države i naroda u njoj, je najteži oblik bolesti države

Kako nastaje najblaža bolest države - okupacija?

Kao što pojedinac, koji ne poštuje zakone zdravlja, biva “okupiran” od strane gorih od sebe - virusima, mikroorganizmima i drugim izazivačima bolesti, tako i narod jedne države, koji nemoralno i destruktivno živi, biva okupiran od strane gorih od sebe.

Da bi pojedinac ozdravio, potrebno je da koriguje loše navike i počne zdravo da živi. Da bi se država oslobodila okupacije, potrebno je da narod u državi počne da živi po dobrim zakonima.

Pošto ogromnu većinu pojedinaca u državi ne zanima zdrav život i zakoni u njoj, nastaje teži oblik bolesti države - rat. Bolestan pojedinac okrivljuje roditelje, lekare, državu i sve druge da su oni krivi za njegovo teško zdravstveno stanje i ulazi u sukob sa njima.

Po istom obrascu, narod jedne države, koji ne želi da se dovodi u red, zbog lošeg stanja izazvanog okupacijom, počinje da optužuje okupatora da je on kriv za loše stanje u državi. I tako nastaje rat protiv okupatora u kojem okupirani narod još više strada.

Najbolji primer ovakve vrste stradanje jeste istorija srpskog naroda. Zbog odbacivanja moralnih načela i zbog nesloge, došlo je do okupacije od strane Turaka. Iako je srpska vojska pobedila tursku u bici na Kosovu 1389, ta pobeda nije mogla da spreči okupaciju države od strane Turaka zbog nesloge srpskih velikaša koji su kontrolisali različite delove srpske države i nisu mogli da se ujedine i slože u borbi protiv zajedničkog neprijatelja.

Tokom narednih godina i vekova, Srbi su dizali ustanke i bune protiv turske okupacije, a malo su radili na svojoj duhovnoj i moralnoj obnovi. Posledica toga bilo je prihvatanje vazalnog odnosa prema drugim državama (Austriji, Rusiji, Engleskoj...):

“Evo, braćo Rusi (Englezi, Austrijanci), bićemo vaše sluge, i prihvaćemo vašeg cara, ako nas oslobodite turske okupacije.”

To je kao kad bolestan čovek promeni auto, ženu, kuću i dr, misleći da će tako rešiti svoje životne probleme, umesto da krene prvo sebe da menja.

U svojoj težnji da se oslobode jedne okupacije, prihvatanjem druge, Srbi su učestvovali u tuđim ratovima iz kojih su opet izlazili kao okupiran narod, ali sa ogromnim žrtvama. Setimo se Prvog i Drugog svetskog rata, u kojima je, u svakom od njih, izginulo skoro milion i po Srba, ali je okupator Srbije, preko svojih medija i političara, objavljivao da su “Srbi pobedili u ratu”.

Znamo da se nakon Prvog svetskog rata kralj Aleksandar Karađorđević ništa nije pitao oko toga kako će izgledati nova srpska država, iako zvanična, falsifikovana istorija, tvrdi kako se on “zalagao za Jugoslaviju, iako su ga srpski generali na-

govarali da napravi Srbiju u novim granicama”.

On se pitao isto onoliko koliko se pitaju današnji političari, u svim zemljama sveta, oko uređenja svojih država - ne pitaju se ništa. Bukvalno ništa. Političari su tu da samo kao glumci prikažu narodu da je novi oblik okupacije ustvari “put u bolju budućnost” i “novi vid proširenja samostalnosti i nezavisnosti države”.

I dok su se kroz istoriju nezajažljivi međunarodni kriminalci borili za prevlast u svetu, i izazivali razorne ratove, vreme u kojem danas živimo obeleženo je “podelom plena” među međunarodnim kriminalcima, tako da svi ratovi koji danas nastaju jesu iscenirani sukobi sa ciljom manipulacije naivnim čovečanstvom i skretanjem pažnje sa najvažnijih životnih pitanja.

Pošto su ljudi, većinski, teološki nepismeni, oni ne znaju šta je pozadina svet-skih dešavanja i “uvođenja demokratije”. Prosečan čovek ne zna da mala grupa međunarodnih terorista, koja kontroliše

sve svetske tokove, uživa u ljudskoj patnji, perversijama i uništenju živih ljudi.

Mnogi klinci uživaju u kompjuterskim igricama u kojima “ubijaju” svoje “neprijatelje”. Oni koji su finansirali izradu destruktivnih kompjuterskih igrica, i koji vode sve svetske tokove, igraju “veliku igricu” u kojoj uživaju u ubijanju i mučenju živih ljudi širom planete.

Isprani mozgovi će poverovati mediji-ma, koje kontrolišu svetski teroristi, da su izjave u ovoj knjizi “teorije zavere”, ali svako ko ima malo mozga može da vidi svuda oko sebe promociju svih najgorih oblika nemoralnog ponašanja, sa tako lošim tendencijama od kojih se čoveku diže kosa na glavi.

Ako Bog postoji, a sva naučna istraživanja i zdrav razum to potvrđuju, jasno je da će se On umešati u tok ljudske istorije na mnogo vidljiviji način, pošto su savremenom čoveku, usled nemoralnog života, otupela sva čula i ne vidi prisustvo Boga svuda oko sebe, i ne mari za Njega.

Posledica nezdravog života pojedinca jeste bolest, koja je bolna i neprijatna. Posledica nemoralnog života ogromne većine jednog društva i celog čovečanstva, jesu prirodne katastrofe koje se ne dešavaju slučajno. I kao što Bog kaže u Bibliji, da “nijednom vrapcu ništa ne može da se desi bez Njegovog znanja” (Matej 10,29), tako nijedna prirodna katastrofa se ne dešava bez Njegovog dopuštenja i delovanja.

Promocija nemoralna i uništenja ljudi na planeti Zemlji dostigla je kritične razmere kada možemo da očekujemo seriju strašnih prirodnih katastrofa koje ateistički naučnici neće više moći da objašnjavaju “pomeranjem tektonskih ploča” i “poremećajem u klimatskim dešavanjima”. Strašni događaji, koji su pred nama, probudiće i kod najdestruktivnijeg čoveka osećaj za natprirodnim i božanskim, i prepoznaće da ono što se dešava predstavlja Božji gnev zbog svega gadnog što se radi na Zemlji. To će biti prilika da svako društvo i država, ako želi, može da

primeni dobre zakone, i da zaustavi trend uništenja ljudi u svojoj sredini, a u isto vreme stvori ambijent za stvaranje dobrih ljudi, što je jedini razlog zašto je Bog stvorio ovaj svet. To će, ujedno, biti jedini način da određeno društvo i država budu sačuvani od uništenja koje dolazi, baš kao i Izraelci u Egiptu, koji su bili sačuvani dok je ceo preostali Egipat bio pod udarom strašnih natprirodnih katastrofa.

Ova knjiga predstavlja kratak prikaz zakona koje bi jedno društvo i država trebali da primene, da bi se zaustavilo uništenje Božjih stvorenja i omogućio njihov razvoj i prosperitet u skladu sa namerom njihovog Tvorca.

Zakoni zdrave države (teokratije)

Kao što nebrojene naučne studije i zdrav razum jasno pokazuju postojanje Tvorca ili Boga, isto tako pokazuju da je Biblija ili Sveto Pismo, udžbenik za život, i uputstvo za sve aspekte ljudskog života koje je Bog dao ljudima: i kako da se hrane, žene, odgajaju decu uređuju državu, sankcionišu prekršioce zakona i dr.

U procesu transformacije jednog društva i države iz destruktivnog u zdravo, potrebno je da se primeni ceo paket zakona koji će biti bolan za one koji destruktivno žive i imaju privilegije banditskog demokratskog (satanskog) sistema. Bolno je i kada pojedinac ostavlja neki porok, ali to je jedini način da sačuva život. Svi pojedinci u državi moraju da se

pridrŕavaju pomenutih zakona jer jedna drŕava se moŕe opisati kao veliki ćamac koji plovi morem, a u kojem se prevoze svi stanovnici drŕave. Ako jedan pojedinac krene da buši rupu ispod svog sedišta, ugroŕava sve ostale u ćamcu. Zato, kome se ne sviđa da ŕivi u zdravoj drŕavi, moŕe da se seli. Ukoliko krene da, svojim destruktivnim ŕivotom, “buši” drŕavu, biće adekvatno sankcionisan i sprećen u tome.

U uslovima bez natprirodnih katastrofa, nije moguće transformisati bolesnu drŕavu u zdravu, jer bi međunarodni teroristi, najpre “izrazili zabrinutost zbog kršenja ljudskih prava”, a ako to ne bi bilo dovoljno, uveli bi “ekonomske sankcije”. I na kraju, ako ni to ne bi bilo dovoljno, izvršili bi oruŕanu agresiju da bi “saćuvali ŕivote nevinih ljudi koje proganja diktatorska vlast”.

U situaciji kada strašne katastrofe pogađaju svet, međunarodni teroristi ne mogu da se bave “kršenjem ljudskih prava” u

pojedininim državama jer su se “o jadu zabavili” sa svojim problemima.

I kao što bolestan čovek, korigovanjem navika, za kratko vreme može da vidi velike pozitivne promene u svom životu, tako i primenom dobrih zakona u državi, svi stanovnici države i okolni narodi, mogu da vide kako Bog štiti narod koji je Njemu poslušan, i kako strašne katastrofe zaobilaze takvu državu. U slučaju da međunarodni banditi pokušaju da napadnu takvu državu, desilo bi im se ono što se više puta dešavalo u istoriji izrailjskog naroda kada su bili napadani, u vreme dok su bili poslušni Bogu.

U nastavku ćemo izneti načine kako da se u državi primene dobri zakoni, koji se uvode u isto vreme, svi odjednom.

Sistem odlučivanja

U zdravoj državi (teokratskoj državi) sistem rukovođenja i odlučivanja je potpuno centralizovan. Vladar države je Bog, a ljudi u državi, preko sudija, pri-

menjuju zakone koje je Bog dao u Bibliji (misli se na zakone koje je Bog dao preko Mojsija, i koji su zapisani u prvih pet knjiga Biblije, a koje je Isus Hristos potvrdio svojim rečima i životom).

U zdravoj državi postoji vrhovni sudija, koji može da smenjuje sudije ispod sebe, i postoje sudije nad 10, 50, 100, 1000 i više ljudi - sudije koje mogu da smenjuju sudije ispod sebe. Dakle, država je organizovana kao armija. Postoji komandant armije (vrhovni sudija), i generali i drugi oficiri ispod njega (ostale sudije).

Sudije se biraju na nivou mesne zajednice, pa sve do vrhovnog sudije. Sudija ima ovlašćenja nad narodom kao oficir u armiji nad svojom vojskom.

U armiji, oficir može da bude neko ko je obučen za borbu. Na isti način, u zdravoj državi, sudija može da bude neko ko je za to obučen. Da li je obučen ili nije, ne određuje se "diplomom" koju poseduje, nego rezultatima u životu.

Šta su rezultati u životu? U pitanju su rezultati koji se ostvaruju na polju stvara-

nja dobrih ljudi. Treba zapamtiti te tri reči: stvaranje dobrih ljudi, stvaranje dobrih ljudi, stvaranje dobrih ljudi...

Dobar čovek je onaj koji je u stanju da brine o sebi i o drugima, i tako učestvuje u stvaranju dobrih ljudi. U zdravoj državi je SVE podređeno stvaranju dobrih ljudi.

Najviši oblik stvaranja dobrih ljudi je kada čovek stvori porodicu, u okviru koje stvara decu, koju je u stanju da vaspita i osposobi da brinu o sebi i da nastave da stvaraju dobre ljude.

U Bibliji se kaže: “Od oca su imanje i dobar posao, a od Boga je dobra žena.”

Drugim rečima, sposoban čovek je onaj koji je sačuvao od svog oca neki privatni posao, ili je sam pokrenuo svoj privatni posao, duhovno i karakterno se izgradio u skladu sa biblijskim načelima, i tako izgrađen se dobro oženio i stvorio porodicu u okviru koje će stvarati dobre ljude i radovati im se. Na taj način će čovek biti sličan Bogu, jer je Bog stvorio ljude da bi im se radovao kroz njihovu izgradnju i svaki napredak.

Dakle, sudija može da bude neko ko ima svoj privatni posao i ima jaku porodicu (moralnu i vaspitanu decu). To je najviši kriterijum da bi neko bio sudija. Naravno, ako se prihvati tog poziva.

Sudija može i da bude osoba koja ima uspešan privatni posao i zapošljava ljude, o kojima brine i tako pokazuje da je sposoban da učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi. On ne mora da bude uspešan porodičan čovek, ali sa gore navedenim osobinama može da se kvalifikuje za sudiju u društvu koje je moralno posrnulo i u kojem nemamo na raspolaganju idealne ljude za obavljanje rukovodećih poslova vezano za stvaranje dobrih ljudi.

U državi možemo da imamo dobre trgovce, inženjere, projektante... ali ako su oni nesposobni da učestvuju u projektu stvaranja dobrih ljudi, onda oni nisu kvalifikovani da budu sudije. A takav je slučaj sa većinom "stručnjaka", koji su dobri za pravljenje novca, a za duhovne i moralne stvari nisu mnogo sposobni.

Podsetimo da je Isus za svoje učenike, i buduće predvodnike novog društva, izabrao ribare, pastire i obične ljude, a ne “stručnjake”, jer su stručnjaci, uglavnom (sa retkim izuzecima) dosta hendikepirani po praktičnim moralnim pitanjima (dobri su da brbljaju i filozofiraju).

Dakle, u državi koja želi da postane zdrava, u isto vreme se uvode svi dobri zakoni, a ukidaju loši, i u isto vreme se biraju sudije prema gore navedenim kriterijumima - sposobni i moralni ljudi koji su u stanju da vode zajednicu koja im je poverena, i dovoljno su odlučni da prime nove zakone koji se uvode.

Zakoni ekonomije

Stara izreka kaže: “Ako nema hleba - nema Biblije, a ako nema Biblije - nema hleba.” Drugim rečima, onaj ko nema da se prehrani, ne može da se bavi moralnim pitanjima; a u isto vreme, onaj ko ne mari za moralne stvari, uskoro neće imati šta da jede.

Da bi jedna država mogla da funkcioniše, potrebno je omogućiti svim njenim stanovnicima osnovne potrebe za život: hranu, odeću i smeštaj. U drugom koraku, potrebno je stvoriti uslove koji će omogućiti komforniji život, onima koji se za to osposobe, ali ne na štetu morala i projekta stvaranja dobrih ljudi.

Ovde govorimo o transformaciji razbojničke i banditske države, koja se zove “demokratska država”, u zdravu državu. (Za više detalja o nastanku demokratije pogledati našu knjigu “Kratka istorija Srba”.)

Demokratska država se može nazvati i “narkomanska država” jer najveći deo onoga što se u njoj koristi, proizvodi i kupuje, jeste na štetu njenih stanovnika, s tim da proizvođače droge predstavljaju međunarodni kriminalci, a lokalni dileri droge su službenici demokratskog sistema.

Glavna droga kojom međunarodni teroristi truju sve države sveta jeste - novac bez pokrića. Dakle, svetski banditi su us-

postavili sistem privatnih banaka, u kojima stvarnog novca ima jako malo, a skoro sav novac predstavljaju izmišljene brojke koje su oni upisali na svoje bankovne račune. U isto vreme, ovi banditi su uspostavili demokratsko uređenje u svim državama, tako da je sve “besplatno” - “besplatno obrazovanje”, “besplatno lečenje” i dr.

Da bi u demokratskoj državi sve te stvari bile “besplatne”, dovoljno je da država pozajmi novac od bankara. Tako će narod biti zadovoljan, jer “sve dobija besplatno”.

U demokratskom ili majmunskom sistemu vrednosti, država može da se “ekonomski razvija” samo tako što će pozajmljivati novac. Pojedinci u državi mogu da se “ekonomski razvijaju” na isti način - samo tako što pozajmljuju novac.

Dakle, pojedinac u demokratskoj državi “može sve da ima”, jer može da pozajmi novac od banke i da kupi šta poželi, a pozajmljeni novac će da otplaćuje tokom celog života.

Po istom obrascu, ekonomski “najrazvijenije države” su one države koje su najviše zadužene - pozajmile su veliki novac od bankara i napravili puteve, fabrike, razvili tehnologiju i dr.

Ono što možemo da vidimo jeste da su neke države više ekonomski razvijene, a neke manje. Zašto? Da li zato što su ljudi u razvijenim zemljama sposobniji za biznis? Ne.

Svaka država može da bude “visoko razvijena zemlja” ako je u stanju da pozajmi puno novca od bankara. Ali, bankari neće svakome da pozajmljuju veliki novac. Pozajmljivaće ga samo onima koji su “moralno podobni”. Dakle, što je država moralno podobnija, to će dobiti više novca na zajam. A ako joj prifali novca, nema problema, dobiće još koliko joj treba. Ionako je to novac koji se izmišlja na računima banaka svetskih bandita.

Koje države su “moralno podobne”, i u isto vreme ekonomski najrazvijenije? To su države koje su “najviše demokratske”. Ili drugim rečima, to su države koje su

prihvatile sve najgore zakone po pitanju morala, tako da se u tim državama sprovodi duhovni genocid nad stanovništvom.

Šta znači “duhovni genocid”? Duhovni genocid znači da su ljudi, na lep i suptilan način, nagovoreni da sami sebi oduzimaju život (fizički genocid je kada banditi ljudima fizički oduzimaju život, kao što je to bio slučaj u koncentracionim logorima tokom Drugog svetskog rata).

Zvanično, u demokratskoj državi je svakome zakonski dozvoljeno da živi kako misli da je ispravno, ali je medijska kampanja da se živi nemoralno i destruktivno tako velika, da samo retki pojedinci uspeju da joj se odupru. U isto vreme, sistem obrazovanja, pravosuđe, zdravstvo i druge institucije su uspostavljenje tako da se čovek uništava na svaki mogući način. Sve se to u medijima prikazuje lepo i prihvatljivo, da široke narodne mase iz celog sveta, hrle u visoko razvijene demokratske zemlje.

U isto vreme, narodi svih zemalja sveta žele da što pre dostignu “visok nivo demokratskog uređenja”, da bi i oni “srećno živeli”, kao drugi narodi u drugim visoko razvijenim demokratskim državama.

I evo “rešenja”! Međunarodni banditi prepoznaju pojedince i grupe ljudi u svakoj zemlji, koji su dovoljno glupi ili pokvareni da veruju u demokratsku prevaru, a u isto vreme su dovoljno elokventni i leporečivi da mogu da manipulišu narodom, pa ih ovi banditi finansiraju i pomažu da dođu na “vlast”.

Naravno da oni nisu nikakva vlast, nego samo “okupacioni upravnici”, jer je “demokratija” drugo ime za “okupaciju”.

Dakle, nekada su svetski banditi koristili silu oružja da okupiraju čitave narode i države, i tako su stvarali kolonije, a danas to postižu na miran način - medijskom manipulacijom, uvođenjem demokratije i pozajmljivanem novca državama.

Demokratska država je kao narkoman koji ne može da živi bez droge. Sve dr-

žavne institucije demokratske države zavise od pozamljivanja novca od svetskih bankara (bandita). Demokratska država ne može od poreza i drugih državnih prihoda da finansira zaposlene u državnom sistemu, a to su zaposleni u prosveti, zdravstvu, policiji, vojsci, birokratiji, kao i penzionere (uglavnom bivše zaposlene u demokratskom sistemu).

Čak i oni koji ne žele da imaju bilo kakve veze sa demokratskim sistemom, kao što su mnogi privatni preduzetnici, zakonski im je to onemogućeno. Oni moraju da plaćaju “penzijsko i zdravstveno osiguranje”, pored obaveznog poreza na dobit i drugih poreza (na imovinu, na dodatu vrednost i dr).

Dakle, u demokratskoj državi ne može neko da otvara privatnu firmu i da kaže: “Ne treba mi zdravstveno osiguranje i neću da ga plaćam. Ja ću da čuvam svoje zdravlje, a ako mi treba neka medicinska pomoć, otići ću kod lekara i platiću medicinsku uslugu. I ne treba mi penzijsko

osiguranje. Ja ulažem u porodicu, pa kad ostarim, moja deca će da brinu o meni.”

Ne može tako prijatelju! MORAŠ - po demokratskom zakonu, da plaćaš zdravstveni i penzijski reket demokratskoj državi, pored drugih reketa (poreza).

Svetski demokratski sistem funkcioniše kao sekta. Ozbiljnim biznisom mogu da se bave samo oni koji su u sektu. Generalno, postoje dva nivoa demokratske sekte: tajna društva i političke stranke.

Tajna društva su međunarodne terorističke organizacije, a stranke su lokalne (državne) banditske organizacije. Član tajnog društva može da bude samo neko ko je moralno podoban i ko je sposoban da vodi veliki privatan biznis, ili je uticajan u društvu na neki drugi način (urednik medija, uticajni sudija, političar, glumac, pevač...), dakle neko ko ima primetan uticaj na ljude.

Članovi stranke su lokalni pioni koji izvršavaju naređenja na lokalnu, ali takođe moralno podobni ljudi koji “ne postavljaju glupa pitanja” i “rade ono što im se

kaže” - u prevodu, ljudi koji ne misle, nego izvršavaju.

I članovi tajnih društava ne misle, nego izvršavaju ono što kaže “centrala”, ali je njihov posao na višem nivou i mnogo je odgovorniji.

U demokratskoj državi velikim poslom može da se bavi samo neko ko je u sektu (tajnom društvu ili stranci). Ostali privatnici mogu da rade na sitno, i da zarađuju po par hiljada evra mesečno, ali i to može da im se oduzme ako budu imali “dug jezik” - javno se eksponirali i pričali protiv demokratije i njenih zakona, a pogotovo ako bi lično prozivali lokalne bandite i opisivali njihove razbojničke radnje.

Drugim rečima, cela ekonomija jedne demokratske države je u rukama razbojnika, koji su potpuno neosetljivi na moralna pitanja. Firme u demokratskoj državi mogu da budu “sponzori” rok koncerta, gladijatorskih (sportskih) takmičenja ili nekih drugih oblika destrukcije, a za nešto pametno, što je u funkciji stvaranja dobrih ljudi - u to ne smeju da ulažu. Ako

bi se neko usudio da podrži nešto pametno i moralno, lako bi mogao da izgubi privilegije demokratskog ekonomskog sistema, koji podrazumeva nameštanje poslova, bankarske pozajmice, medijsku i sudsku podršku, i dr.

U isto vreme, zakoni demokratske države uništavaju svaki oblik ozbiljnog privatnog preduzetništva izvan sekte: “Možeš da se baviš ozbiljnim biznisom samo ako si u tajnom društvu ili stranci.” Kraj priče.

Ako bi neko pokušao da radi privatan posao na višem nivou, ali izvan sekte, brzo bi mu “zaigrala mečka na vratima” - došli bi mu sektaši da ga “ubeđuju” da treba da bude deo “humanitarne organizacije” (stranke ili tajnog društva), a ako bi ovaj to odbio, došla bi mu inspekcija i “našla nešto” zbog čega bi mu posao bio uništen.

Postoji opcija i da neposlušni biznismen bude medijski satanizovan i lažno optužen, pa da bude uhapšen, osuđen i eliminisan.

Iz svega gore navedenom, u procesu transformacije demokratske države u zdravu državu, sve veće firme u državi bivaju momentalno oduzete od trenutnih vlasnika i stavljenje pod kontrolu i vođstvo države. Izuzetak mogu da budu one firme kod kojih bi se utvrdilo da je vlasnik firme samo zvanično bio član sekte, da bi mogao da se bavi poslom, a tajno je pomagao neke humanitarne i druge moralne projekte u funkciji stvaranja dobrih ljudi.

Nešto slično je Bog dopustio da se desi nakon Drugog svetskog rata kada su komunistički pljačkaši i ubice oduzeli sve od predratnih lopova i razbojnika, koji su jedini mogli da se bave biznisom u Kraljevini Jugoslaviji. U tom slučaju su loše ljude (predratne lopove) nasledili još gori (komunisti).

U našem slučaju, firme i ekonomija bi bili oduzeti od bandita i lopova, i bili predati u ruke države koja bi radila u funkciji naroda i stvaranja dobrih ljudi.

U zdravoj državi prekida se svaki dotok novca bez pokrića iz inostranstva, kao i njegova distribucija unutar države. To znači da u državi postoji samo domaća valuta, a sve ostale se najstrože zabranjuju za upotrebu, osim valute u zlatu ili nekom drugom plemenitom metalu.

Već smo rekli da je savremeni novac - sredstvo manipulacije ljudima - bezvredan papir i elektronski iznos u banci, koji mogu da se koriste samo u državama koje prihvataju demokratiju.

Zakoni zdrave države omogućavaju da neko iz inostranstva, sa tim bezvrednim novcem, kupi neku robu, koja se ne proizvodi u zdravoj državi, ili je dozvoljen njen uvoz, pa da je unese u zdravu državu. Dakle, bezvredni novac može da se u inostranstvu zameni za robu koja ima stvarnu vrednost, pa da se u zdravoj državi za tu robu dobije adekvatan novčani iznos domaće valute. Ali da se neko usudi da kupuje ili prodaje strani bezvredni novac za domaću valutu, bio bi najstrože sankcionisan.

To dalje znači da ljudi iz inostranstva ne bi mogli da šalju novac svojim rođacima prijateljima ili poslovnim partnerima, u zdravoj državi, preko banke, PayPal-a, Western Union-a i drugih sistema plaćanja. Mogle bi da se otvore agencije u inostranstvu, kojima bi mogao da se uplaćuje novac iz inostranstva, a da one za taj novac kupuju robu u inostranstvu, za koju je dozvoljen uvoz u zdravu državu, pa da se na ulazu u državu ta roba konvertuje u domaću valutu i uplaćuje na račun primaoca, s tim da agencija uzima svoju proviziju. Ili da se transfer novca vrši na neki drugi sličan način.

Na ovaj način se čuva domaća ekonomija od destruktivnog uticaja stranog novca bez pokrića.

Da navedemo praktičan primer. U nekoj državi postoji proizvodnja guma za automobile. Međunarodni banditi mogu da unište proizvodnju guma u pomenutoj državi tako što će uvesti u tu državu svoje gume, po veoma niskim cenama, i ljudi će kupovati jeftinije gume, koje su pod-

jednako kvalitetne kao i domaće. Pošto međunarodni teroristi štampaju novac bez pokrića ili ga elektronski upisuju na svoje bankovne račune, oni nikad ne mogu da budu na finansijskom gubitku. Da li će jednu gumu da prodaju za jedan dolar ili sto dolara, njima je svejedno. Njima je cilj da zavladaju svim tržištima i svim državama, a za razumevanje njihove nakaradne filozofije i ideologije, čitalac može da pročita našu kratku knjigu “Religija za početnike”, ili Bibliju.

Da ponovimo, svi ovi navedeni zakoni, i drugi zakoni koje ćemo navesti, koliko god nekome izledali neprijatni, uvode se da bi se sprečilo moralno uništenje naroda i propadanje države, i da bi se zaustavilo natprirodno uništenje koje pogađa određenu državu i ceo svet.

Jedan od koraka ekonomskog oporavka države jeste ukidanje svih vrsta poreza i dadžbina. Dakle, nema obaveznog penzijskog i zdravstvenog osiguranja. Umesto toga, postoji odgovornost. (O čemu ćemo detaljnije govoriti u nastavku.)

U procesu ekonomskog oporavka i transformacije u zdravu ekonomiju, svi zaposleni u državnim službama ostaju bez državnog posla. To ne znači da lekari u domovima zdravlja, i nastavnici u školama neće primati platu, već znači da ih država neće plaćati.

Svaki lekar može da iznajmi svoju dosadašnju ordinaciju u domu zdravlja ili bolnici, i da naplaćuje svoje medicinske usluge, ili da se zaposli u nekoj privatnoj medicinskoj instituciji (o čemu ćemo detaljnije govoriti u nastavku).

Svaki nastavnik i učitelj može da iznajmi učioniocu u školi, u kojoj je predavao, i da naplaćuje podučavanje zainteresovanim osobama (o čemu ćemo detaljnije govoriti u nastavku).

Policajci mogu samostalno da rade i da privode i prijavljuju sudijama one koji krše zakon, i da budu plaćeni za svoj rad od kazni kojima će prestupnici biti kažnjavani istoga dana, u najkraćem roku.

Sudije i zaposleni u demokratskim pravosudnim institucijama mogu da nastave

sa istim poslom samo ako budu izabrani za sudije u zdravoj državi, što će biti jako teško, jer je njihov moralni kredibilitet, kod većine, na vrlo niskom nivou.

U pravosudnim institucijama mogu privremeno da ostanu zaposlene samo određene osobe iz administracije i spremačice, dok se ne reše postojeći sudski procesi.

Vojska se raspušta, a sudije odlučuju šta će da se radi sa vojnom opremom (o čemu ćemo detaljnije govoriti u nastavku).

Sve penzije se ukidaju, osim zaslužnim građanima, koji su se istakli u ratu, ili su ranjavani u ratu, ili su se na neki drugi način istakli u spašavanju ljudi, i stvaranju dobrih ljudi. Oni će dobiti nekretnine (stanove, kuće, zgrade, zemlju) od čijeg korišćenja ili iznajmljivanja mogu da se izdržavaju. Ostali penzioneri će biti zbrinuti na neki od dole navedenih načina:

- 1) izdržavaće se od svoje ušteđevine, privatnog posla ili će ih izdržavati njihova deca, rođaci ili prijatelji.

2) ako nisu u stanju da žive na način opisan u gornjem odeljku (opcija 1), biće im ponuđeno da prodaju nekretnine koje imaju državi ili privatnim licima.

3) ukoliko ne mogu da se ispune gore navedene dve mogućnosti, država će se brinuti o starijim ljudima, tako što će im dodeliti staratelja kojima će biti podređeni i koji će voditi brigu o svim njihovim potrebama.

(O ovome ćemo detaljnije govoriti u nastavku.)

Svako može da se bavi poslom kojim želi, i za to mu nije potrebna nikakva dozvola ili licenca, već znanje. Ukoliko neko ne zna da se bavi nekim poslom, a radi ga, i nanese štetu drugome, biće adekvatno sankcionisan. Posedovanje diplome ili sertifikata za neki posao, nije nikakva garancija da je on sposoban da se bavi tim poslom. Čak i ako ima znanje o nekom poslu, ne znači da je sposoban da se njime bavi, ako je alkoholičar ili problematičan na neki drugi način.

To znači da čovek može da ode, na primer, kod zubara i nauči da radi taj posao, i da onda počne privatno da radi isti posao.

Neko će reći da je ovo neodgovorno. Ne, nije neodgovorno. U demokratskom banditskom sistemu, student stomatologije može da kupi diplomu i zaposli se u državnim institucijama, i da povređuje pacijente, a da u isto vreme bude zaštićen od banditske države i da ne odgovara za svoje štetočinsko ponašanje. U ovom slučaju, ključna reč je “odgovornost”. Naravno da onaj koji obučava polaznike može da izdaje svoje diplome i sertifikate, koji su samo “viši oblik vizit karte”, a ne uslov za rad u nekom poslu.

Isto važi i za sve druge nauke. Arhitektura, mašinstvo, elektrotehnika, hirurgija i dr, treba da se uči od najboljih stručnjaka iz tih oblasti, a to su oni koji rade privatno. U demokratskim obrazovnim institucijama ne može skoro ništa korisno da se nauči. U pitanju su institucije za zaglupljivanje dece i odraslih, kako je to

lepo opisao vladika Nikolaj Velimirović još 1934. godine: “Naše škole su najveći neprijatelji našeg naroda. One su pozvane da narodu oči otvaraju, a u stvari, najveći deo onih koji kroz škole prođu ostaju duhovno slepi. Tako je od osnovne škole do univerziteta.”

(O sistemu obrazovanja ćemo detaljnije govoriti u nastavku.)

Ključna reč u zdravoj državi je “odgovornost”. A odgovornost preuzima pojedinac, i prenosi je na državu. Ljudi koji vode državu (sudije), primenom dobrih zakona, koji su već dati u Bibliji, omogućavaju i obezbeđuju ambijent da se iskaže lična odgovornost svakog pojedinca.

U zdravoj državi postoje javna ili državna preduzeća koja brinu o određenim poslovima od opšteg značaja, kao što su preduzeća za proizvodnju električne energije, vodovod i kanalizacija, gradska čistoća i dr. Ova preduzeća bivaju reformisana tako što se svi, koji predstavljaju “višak zaposlenih”, bivaju otpušteni. U

pitanju je armija zaposlenih preko strana-
ka i rodbinskih veza.

Dalje, u ovim preduzećima se otpuštaju sve žene, osim žena starijih od 50 godina, koje imaju dozvolu od svojih muževa (ili očeva i staratelja, ako nisu udate) da mogu da rade u ovim preduzećima, i ukoliko su pomenute žene od velike važnosti za preduzeće kao dobri stručnjaci u nekoj oblasti. Ovakvi izuzeci mogu da se naprave i za mlađe žene, uz odobrenje sudije.

Mlade žene bivaju podstaknute da se udaju i da budu majke, za šta će biti naročito podstaknute dobrim zakonima koje ćemo navesti u nastavku. Žene koje ne mogu da rađaju, a imaju odraslu decu i dozvolu muža (roditelja ili staratelja), moćiće da se zaposle kao pomoćnice u kućama kod majki sa malom decom, što će naročito biti podsticano.

U zdravoj državi ženama se daje status “privilegovanih lica” koje se na poseban način podstiče da učestvuje u procesu stvaranja dobrih ljudi kroz rađanje, vaspri-

tanje i podizanje dece. Poznato je da se kroz trudnoću i proces dojenja organizam žene podmlađuje i regeneriše, što naročito treba isticati. Naravno da je majkama omogućeno da se bave poslom po želji, u okviru privatnog porodičnog biznisa, i uz dozvolu muža (oca ili staratelja). (O bračnom zakonu i drugim detaljima opširnije ćemo govoriti u nastavku.)

Ženama je dozvoljeno da se bave privatnim poslom, kao i da se zapošljavaju u privatnim i državnim preduzećima u kojima nedostaje muška radna snaga.

Privatne firme mogu da zapošljavaju mlade žene (koje mogu da budu majke), samo ako su članovi najuže porodice, kao deo porodičnog biznisa. Mogu da zapošljavaju i žene koje nisu bliski članovi porodice ukoliko ne postoje muškarci koji su stručni da rade taj posao. To znači da, na primer, kiosk za prodaju brze hrane ne može da zaposli mladu ženu da radi kao prodavačica, jer za takvu vrstu posla postoji mnogo muškaraca. Postojala bi mogućnost da se na takav posao zaposli

mlada ženska osoba ukoliko bi poslodavac plaćao nadoknadu državi u iznosu od jedne dobre plate.

Dakle, žene se podstiču da budu majke, kojima će sve biti obezbeđeno da se razvijaju, a muškarci se podstiču da budu očevi i muževi.

U zdravoj državi, svako može da pokrene bilo koji privatan posao bez ikakvih dozvola, sanitarnih inspekcija i sl, na način da svojim radom nikoga ne ugrožava.

Javna preduzeća, koja obezbeđuju električnu energiju, vodu, čistoću i dr, finansiraju se od naplate svojih usluga, koje trebaju da budu ekonomski održive za ta preduzeća. To znači da nema zapošljavanja neradnika i rođaka, koji su članovi stranaka, kao što je to slučaj u demokratiji.

Osobe koje nisu u stanju da brinu o sebi, u smislu da pokrenu privatan posao ili da se kod nekoga zaposle, i da na taj način obezbede sebi osnovne uslove za život, bivaju zbrinuti na način da im lokalni sudija dodeljuje staratelja (pojedini-

ca ili instituciju), koji im obezbeđuje sve što im je potrebno za život, ali kojeg moraju da slušaju po svim životnim pitanjima, kao što mala deca moraju da slušaju roditelja.

U zdravoj državi zabranjen je uvoz svih proizvoda koji se proizvode u državi. Moguć je uvoz robe koja se proizvodi ili ne proizvodi u državi, uz dozvolu sudije.

Zaposleni na graničnim prelazima se plaćaju od taksi koje plaćaju svi oni koji ulaze u državu (za izlaz iz države se ništa ne plaća).

(O zakonima vezano za ulaz i izlaz iz države govorićemo detaljnije u nastavku.)

Bračni zakoni

Brak je zajednica muškarca, žene i Boga. Dakle, muškarac i žena se ujedinjuju u Božijem projektu stvaranja dobrih ljudi. U zdravoj državi sudija daje dozvolu da mladić i devojka mogu da sklope brak (mladić mora da je finansijski situiran i

moralan, a devojka moralna), ako se njihovi roditelji ili staratelji sa tim slože.

Prema bračnom zakonu u zdravoj državi, muž ima starateljstvo nad decom, a žena je obavezna da za svaku odluku u braku i životu mora da ima dozvolu muža. (Dok živi kod oca ili staratelja, mora da traži njihovu dozvolu, a kad se uda, mora da traži dozvolu muža.)

Takođe, muž ima obavezu da doživotno izdržava ženu. Ako ga žena ne poštuje, on može fizički da se odvoji od nje, ali mora da je izdržava do kraja života. Ako živi odvojeno od žene koja ga ne poštuje, muž određuje kada, koliko dugo, i pod kojim uslovima, žena može da viđa decu.

Muž može ženi da zabrani da viđa decu ako proceni da žena deluje destruktivno na decu.

Jedino u slučaju da ženu zadesi smrt, muž je oslobođen izdržavanja žene. Smrt može da nastupi prirodnim putem, ili ako žena bude kažnjena smrtnom kaznom u slučaju preljube ili bavljenja okultizmom

(vračanje, gatanje, astrologija i dr, o čemu ćemo više reći u nastavku).

Muž može da dovede drugu ženu, sa kojom će živeti u odvojenom domaćinstvu, ukoliko ga prva žena ne poštuje. Takođe, može da dovede drugu ženu, ako prva žena ne može da rađa, ali je u obavezi da izdržava prvu ženu do kraja života.

Status žene u braku je, po nekim pitanjima, sličan statusu sekretarice u privatnom preduzeću. Kao što je sekretarica podređena vlasniku preduzeća, i za svaki postupak mora da traži dozvolu, tako i žena u braku je podređena mužu i za sve što radi mora da ima dozvolu muža.

Vlasnik preduzeća može da otpusti sekretaticu bez ikakvih finansijskih obaveza prema njoj, a muž ima finansijske obaveze prema ženi do kraja života, bez obzira što ona, u jednom trenutku, odluči da ga ne poštuje, ali može da joj uskrati ili ograniči pristup deci, ako proceni da žena deluje destruktivno na decu.

Sudija može da oduzme mužu starateljstvo nad decom ukoliko proceni da se muž nedolično ponaša i loše deluje na decu, maltretira ženu i sl. I u tom slučaju, muž je u obavezi da izdržava ženu i decu, a sudija odlučuje u kojoj meri, kada i koliko dugo, može da posećuje i viđa decu, ili da mu potpuno zabrani pristup deci.

Sin i ćerka mogu da budu samostalni i da ne traže dozvolu za svoje postupke od svog roditelja ili staratelja, ako im ovi to odobre, i ukoliko su sin ili ćerka u stanju da finansijski, i na druge načine, sami brinu o sebi.

Zdravstveni zakoni

U državi se zabranjuje proizvodnja i distribucija svih štetnih prehrabrenih, proizvoda. To znači da se odmah ukida proizvodnja i distribucija nezdrave hrane, duvana, alkohola i štetnih prerađenih proizvoda. Narkomanima će biti ponuđene zamene za drogu, kao što su električne

cigarete, kafa od žitarica, bezalkoholno pivo i dr.

Dakle, najstrože je zabranjena proizvodnja nezdravih proizvoda, navedenih gore, i njihovo konzumiranje, pa čak i u sopstvenom domu. Čovek koji se drogira (duvanom, alkoholom, kafom i dr) u svom domu, postaje opasan i za ukućane i za druge ljude kada izađe izvan kuće (vozeći auto, autobus, kamion, šetajući po ulici i dr).

To znači da je u svim domovima i ugostiteljskim objektima zabranjena prodaja i korišćenje svih narkotika.

U nastavku ćemo navesti šta je zdrava hrana, a sve drugo je zabranjeno za proizvodnju i distribuciju.

Zdravu hranu čine sve sveže i termički obrađene biljke koje nisu otrovne, i koje nisu tretirane štetnim hemijskim preparatima.

Najpoznatije otrovne biljke, koje se koriste u demokratskim državama, jesu kafa, kakao i marihuana. Ove biljke se zabranjuju za proizvodnju i distribuciju.

(Narkomanima će biti ponuđena “zamena za drogu” u vidu kafe od raži ili ječma, i rogača umesto kakaa od koga se pravi čokolada.)

Beli šećer, kao prerađeni biljni proizvodi, moćiće da se proizvode i prodaju, ali pod kontrolom države, tako da će njegova cena na tržištu biti veoma visoka. Podstićaće se proizvodnja meda ili zaslađivanje sa sušenim voćem i na druge zdrave načine.

Najstrožije se zabranjuje korišćenje štetnih konzervanasa, hormona rasta, pojačivača ukusa i drugih otrovnih hemikalija u proizvodnji hrane, uključujući i korišćenje dima. To znači da je zabranjena proizvodnja i distribucija sušenih biljaka i sušenog mesa koje se suši na dimu, pošto su proizvodi sušeni na takav način otrovni (zdravo sušenje može da se vrši u električnoj sušari ili na promaji).

Zdravu hranu čini i meso od životinja koje su u Bibliji označene kao “čiste” i čije je meso pripremljeno klanjem životinje i isticanjem krvi iz mesa, a ne davlje-

njem. Najstrože je zabranjeno konzumiranje mesa koje sadrži krv, jer je takvo meso otrovno.

“Čiste” životinje po Bibliji (što i nauka potvrđuje) su:

- sve četvoronožne životinje koje imaju dve karakteristike: razdvojene papke i preživaju. U pitanju su: krava, koza, ovca, srna i dr. Nečiste životinje su svinja, zec, konj i dr, i njihovo gajenje za proizvodnju mesa za ishranu ljudi je zabranjeno, kao i njihovo konzumiranje.

- sve ribe koje imaju dve karakteristike: krljušti i peraja. U pitanju su: šaran, smuđ, štuka, losos, tuna i dr. Nečiste životinje u vodi su som, jegulja, rak, školjke, puževi, lignje, ikra i dr, i njihova prodaja za ishranu ljudi je zabranjena, kao i njihovo konzumiranje.

- sve ptice koje nisu grabljivice mogu se koristiti u ishrani ljudi. U pitanju su: kokoška, patka, ćurka, guska, golub i dr.

Uzgoj životinja mora da bude u zdravom ambijentu, uz korišćenje zdrave ishrane, a nikako korišćenjem koštanog

brašna, štetnih konzervanasa, hormona rasta i drugih štetnih hemikalija.

Zakoni higijene

Svako je obavezan da održava svoju ličnu higijenu, higijenu doma u kojem živi i životne sredine u kojoj boravi. To znači da je najstrože zabranjeno bacanje smeća izvan kanti za smeće, izbacivanje sekreta, izmeta i mokraće u naseljenom mestu, prirodi, i dr, izvan mesta određenog za odlaganje smeća.

Porodični domovi, lokali i preduzeća moraju sami da obezbede skladištenje i prečišćavanje otpada i otpadnih voda. Najstrožije se zabranjuje zagađivanje prirode i vodenih tokova kanalizacijom, smećem i otpadnim vodama.

U stanovima se zabranjuje držanje onih životinja koje zahtevaju da se izvode na ulicu ili parkove radi vršenja nužde. To znači da će pse moći da drže samo oni koji imaju dvorišta, tako da stanovnici gradova više neće moći da šetaju pse po

ulicama i da ih puštaju da vrše nuždu po trotoarima i parkovima gde šetaju ljudi. Takođe, izvođenje pasa izvan dvorišta podrazumevaće obavezno stavljanje korpe na usta psu. Za agresivne i opasne pse i životinje, vlasnici će morati da imaju adekvatne dozvole od države.

Kulturni zakoni

Ukidaju se sve destruktivne duhovne manifestacije i događaji, kao što su rok i folk koncerti koji u svojim pesmama veličaju nemoral i koji svojim muzičkim ritmovima ljude stavljaju u stanje hipnoze i transa.

Ukidaju se sva gladijatorska (sportska) takmičenja. Ko želi da se bavi gladijatorskim takmičenjima, može da iznajmi salu ili da ode na livadu, pa da tamo lomi noge i glavu, ali će morati sam sebi da plaća lečenje kada se povredi.

Zabranjuje se objavljivanje slika golih ljudi, u donjem vešu ili kupaćim kostim-

ima, i svi drugi oblici promocije nemorala i perverzija.

Zabranjuje se puštanje glasne muzike u domovima i ugostiteljskim objektima. "Glasna muzika" je svaka buka koju čuje najbliži sused, bilo da je u pitanju govor, muzika, pesma ili nešto drugo.

Obaveza svake osobe je da se pristojno ponaša i oblači, što podrazumeva zabranu nošenja tesne garderobe koja ocrtava telo, pogotovo kod žena, kao i nošenje mini suknji i drugih nedoličnih oblika odeće, kao što su haljine i majice kod žena sa dubokim dekolteima i sl.

Na javnim plažama i bazenima, zabranjuje se kupanje muškaraca i žena zajedno. Biće razdvojeni bazeni za muškarce i za žene, na kojima će biti dozvoljen pristup deci najmanjeg uzrasta na oba bazena.

Zabranjuje se nošenje cipela na štiklu jer je u pitanju kršenje i moralnih i zdravstvenih principa. Poznato je da cipele na štiklu izazivaju krivljenje kičme i karlice,

i stvaraju velike probleme ženskim organima.

Zabranjuje se tetoviranje i zatvaraju se svi studiji za tetoviranje. Oni koji imaju tetovaže, moraju izvan svoje kuće da ih pokrivaju, inače će biti sankcionisani.

Preporučuje se izbegavanje svih vrsta nakita (minđuše, ogrlice, narukvice, prstenje i dr). Zakonom može biti dozvoljeno nošenje jednog prstena i po jedne minđuše, ogrlice i narukvice. Ostale vrste nakita i pirsinga su zabranjene.

Zakoni o medijima

Odmah se zatvaraju svi uticajni mediji u demokratskoj državi, jer su svi korumpirani i lažovski. Sve njih država preuzima i odlučuje kako da iskoristi njihovu infrastrukturu (da je proda ili upotrebi za neku svrhu). Stara iskompromitovana imena medija se zabranjuju za upotrebu.

Svako može da širi informaciju na način koji želi, ali treba da zna da zakon kaže da će “svako odgovarati za svaku iz-

govorenu reč”. Dakle, ako neko nekog lažno optuži, lično ili preko nekog medija, biće kažnjen na način na koji bi bio kažnjen optuženi da je pomenuta optužba bila tačna.

Dakle, ako neko nekoga optuži da je ubica (da je ubio nevinog čoveka, za šta je propisana smrtna kazna), a pokaže se da to nije istina, onda će lažni tužitelj da bude osuđen na smrt. Ovo važi i za vlasnike medija i za one koji pišu tekstove ili objavljuju videe, i za one koji pišu komentare.

Svi vlasnici medija, kao i urednici i novinari, koji su u demokratskoj državi povređivali druge ljude, bivaju adekvatno sankcionisani.

Takođe, zabranjeno je slikati druge ljude ili njihove privatne objekte, stvari i imanja, kao i objavljivati, bez dozvole vlasnika.

U zdravoj državi ne postoji “autorsko pravo” na iznetu informaciju, koja nije privatna slika ili video. To znači da svaka pristojna objavljena informacija (tekst,

muzika, video, formula...) može da se umnožava i distribuira od strane svakog lica.

Zakoni za najteža krivična dela

Za namerno ubistvo nevinog čoveka, kao i za silovanje, propisana je smrtna kazna.

Za ubistvo iz nehata ne propisuje se smrtna kazna, osim ako je ubica bio pod dejstvom narkotika ili ako je njegova životinja, za koju se znalo da je opasna, izazvala smrt drugog čoveka.

Za seksualni odnos izvan braka propisana je smrtna kazna.

Ukoliko mladić obeća devojci da će da je ženi, pa legne sa njom, mora da je oženi i da je izdržava do kraja života, ako njeni roditelji to odobre i ako sudija odobri,

Za distribuciju teških droga (marihuana, kokain, heroin, sintetičke droge), propisana je smrtna kazna.

Za bavljenje okultizmom ili prizivanjem demona, kao što su astrologija, vračarstvo, gatarstvo, numerologija, joga, meditacija, akupunktura, akupresura, homeopatija, iridologija i dr, propisana je smrtna kazna.

Za vređanje i dobacivanje propisane su sve vrste kazni, uključujući i smrtnu kaznu, a vrstu kazne određuje sudija.

Za vređanje ili dobacivanje devojkama ili ženama, najblaža kazna je šibanje i novčana kazna (oboje), a kazna može da bude i smrtna, ukoliko je drskost onoga koji je vređao ili dobacivao bila velika.

Vređanje druge osobe može da bude i pravljenje nepristojnih grimasa, namigivanje, drsko gledanje i sl.

Dakle, svaki oblik povređivanja druge osobe, naročito suprotnog pola, pa makar i pogledom, najstrože je zabranjeno.

Svaki oblik banditskog i siledžijskog ponašanja, kojim se ljudi fizički i duhovno povređuju, i narušava im se mir, najstrože se sprečava i kažnjava.

Kazne za kršenje svih navedenih zakona su: novčane kazne, batine, prevaspitanje u adekvatnoj instituciji, i smrtna kazna. Sudija odlučuje koja će se kazna primeniti, na način, da onaj koji je počinio krivično delo, bude tako kažnjen, da mu više nikad ne padne na pamet da tako nešto učini. U slučaju batina, sudija određuje koja metoda će se primeniti, a najčešće je to bičevanje.

Za teška krivična dela, kojima se promoviše smrt ljudi, primenjuje se smrtna kazna.

Državna predstavništva

Država zatvara sve ambasade u drugim državama i ne finansira ih, a svu imovinu u stranim zemljama prodaje.

U zdravoj državi se zabranjuju sva predstavništva drugih država (pošto su sve druge države demokratske ili razbojničke), jer su u pitanju špijunske i neprijateljske ispostave (kao što su u Crnoj Gori primenjivali vladari Petar I i Petar

II Petrović Njegoš). Strane državne firme mogu da imaju svoja predstavništva u državi, ako im vrhovni sudija to dozvoli. Na isti način, domaće firme mogu da imaju svoje predstavnike u drugim državama, ako im druge države to dozvole.

Zakoni o obrazovanju

Svaki roditelj je obavezan da brine o obrazovanju svoje dece, i da odlučuje kod koga će da šalje dete na obuku za sticanje određenog znanja, ili će sam dete da uči kod kuće.

Dakle, u zdravoj državi nema “obaveznog državnog” ni “besplatnog obrazovanja”, a pogotovo nema “besplatnog ateističkog obrazovanja”. Mogu da postoje fondacije koje bi finansirale obrazovanje siromašne dece.

Dete može da radi u nekoj firmi i da ujedno uči neki posao, a može da uči uz adekvatnu novčanu naknadu onome koji ga uči, o čemu se dogovaraju učitelj i

roditelj, ili učitelj i odrasla osoba koja želi da uči.

Svako može svakoga da podučava ono što zna da radi. Naravno da je zabranjeno podučavanje nemoralnim veštinama, kao i lažno podučavanje, gde se učeniku uzima novac, a učenik ništa ne uči od onoga što mu je obećano da će naučiti.

Dakle, u zdravoj državi se podstiče znanje, a ne diplome koje izdaju lažni stručnjaci sa ateističkih škola i fakulteta.

To znači da se u procesu uspostavljanja zdrave države ukidaju sve državne škole i svi zaposleni u njima ostaju bez posla, osim spremačica i domara, a učionice se iznajmljuju zainteresovanima za različite oblike nastave. Onaj ko daje u zakup učionice i druge objekte je država koja preko sudija to organizuje.

Briga o starim i ugroženim licima

U demokratskoj državi postoji “penzija”, koja se, u najvećoj meri, obezbeđuje pozajmljivanjem novca od međuna-

rodnih bandita. U zdravoj državi postoji “porodica”. Dakle, čovek ulaže u porodicu, stvara decu, vaspitava ih, a kad ostari, deca brinu o njemu.

U procesu “konverzije” banditske (demokratske) države u zdravu, ukidaju se sve penzije. O starim i nemoćnim osobama treba da brinu članovi njihove porodice (bliže ili dalje) ili da sami plaćaju brigu i izdržavanje od svoje ušteđevine. Ako nemaju ušteđevinu i članove porodice da brinu o njima, onda o njima mogu da brinu njihovi prijatelji. Ako nemaju ni prijatelje, mogu da prepisu svoje nekretnine nekome ko će da brine o njima. Ako nemaju ništa čime bi mogli da plate brigu o sebi, onda država preuzima brigu o njima tako što im obezbeđuje staratelja, koji brine o svim njihovim potrebama, a kojeg moraju da pitaju za sve što u životu žele da urade, baš kao mala deca. Izgleda ponižavajuće, ali sami su sebe doveli u takvo stanje.

Zaslужni građani, mogu da dobiju (ako žele) određene nekretnike (kuće, stanove,

zemlju i sl) od kojih mogu da se izdržavaju. Ali ne dobijaju novac, na nivou mesečne naknade ili jednokratnog iznosa.

Zdravstvena zaštita

Obaveza svakog odraslog čoveka je da brine o svom zdravlju, a u slučaju da naruši svoje zdravlje, potrebno je da sam snosi troškove lečenja. Oni koji su ugrozili zdravlje drugih ljudi, bivaju u obavezi da snose troškove lečenja povređenih lica i sve troškove uzrokovane odsustvom sa posla povređene osobe, kao i štetu nastalu usled povređivanja drugog lica.

Skoro sve bolesti odraslih ljudi, kao i dece, uzrokovane su lošim životnim navikama, i u zdravoj državi će se svakodnevno voditi kampanja u kojoj će se promovisati principi zdravog života, a postojaće i besplatni telefonski brojevi preko kojeg će zainteresovani moći da dobiju besplatne lekarske savete kako da una-

prede svoje zdravlje i otklone zdravstveni problem.

Ko hoće da ide kod lekara konvencionalne medicine, koji će primenjivati bezbrojne, često nepotrebne, dijagnostičke analize, može to da radi o svom trošku.

Lekarske ordinacije može da otvori ko god želi, ali će za nestručno i neadekvatno ophođenje prema pacijentima biti adekvatno kažnjen. To znači da nema “akreditovanih lekara” i “akreditovanih diploma”. Svako može u svojoj kancelariji ili ordinaciji da drži okačenu diplomu na zidu, kao vrstu “vizit karte”, ali njegovo znanje ga preporučuje pred pacijentima i pred državom da li može da se bavi poslovima vezanim za zdravlje ljudi.

Pravosudni sistem

Sve sudije i tužioci, koji su bili zaposleni u demokratskoj državi, odmah ostaju bez državnog posla u procesu transformacije države u zdravu. Sve sudske spo-

rove preuzimaju nove sudije, koje su teološki pismene i koje određuje država. Sudski procesi se rešavaju ekspresno, bez odugovlačenja i birokratskih peripetija.

Sudije i tužioc i koji su u demokratskoj državi povredili druge ljude, bivaju adekvatno kažnjeni.

Policija u zdravoj državi

Brigom o redu i miru u državi mogu da se bave sve slobodne osobe ili neslobodne osobe kojima to dozvoli njihov roditelj ili staratelj. To znači da svako može da spreči drugu osobu u činjenju nekog krivičnog dela ili da ga prijavi sudiji na procesuiranje. Naravno, da su sve zloupotrebe žestoko kažnjive.

To znači da svi policajci ostaju bez državnog posla u trenutku prelaska sa demokratije u zdravu državu. Oni mogu da "hvataju" kriminalce i privode sudijama, mogu da kupe uređaje za detekciju brze vožnje i da prijavljuju osobe koje brzo voze, i da od svakog prekršioca za-

kona imaju zaradu od kazne koja će im se izreći.

Obuku za obavljanje policijskog posla treba sami da plate. Za obavljanje ovog posla nisu potrebne nikakve diplome ili sertifikati, već znanje.

Vojska u zdravoj državi

U zdravoj državi se organizuje obuka za korišćenje oružja i drugih sredstava za odbranu države od spoljne agresije. Ova obuka je na dobrovoljnoj bazi i organizuje se povremeno, u skladu sa slobodnim vremenom zainteresovanih osoba i neophodnošću da se oni adekvatno obučavaju za ovu vrstu aktivnosti.

Država će obezbediti sredstva za naknadu određenom broju osoba koji će se baviti održavanjem vojne opreme u mirnodopsko vreme.

To znači da svi zaposleni u vojsci demokratske države ostaju bez državnog posla u trenutku uspostavljanje zdrave države.

Granična služba

Na graničnim prelazima bivaju zapošljavani ljudi koji se izdržavaju od dadžbina ili taksi koje plaćaju svi oni koji ulaze u državu. Posebnim zakonima se zabranjuje uvoz svih proizvoda koji se proizvode u zdravoj državi, odnosno nadzire se uvoz onih proizvoda koje zdrava država dozvoljava, a što određuju sudije, na čelu sa vrhovnim sudijom.

Država određuje ko će biti zaposlen kao graničar, kao i kakva vrsta kontrole će se primenjivati na ulasku u državu.

Zaključne reči

Uspostavljanje zdrave države primenom biblijskih zakona dovodi do uspostavljanja reda u državi i do prizivanja Božje zaštite od međunarodnih terorista. Molitve Bogu bez poštovanja Njegovih zakona nemaju mnogo efekta.

Bog poziva ljude na Zemlji da postanu Njegov narod, da bi mogao na poseban način da ih zaštiti: “O, kad bi narod moj slušao mene i hodio putevima mojim! Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju. Koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi doveka. Najboljom bi pšenicom hranio njih, i medom bih iz kamena sitio ih.” (Psalam 81, 13-16)